

Moordweekend

James Patterson
& David Ellis

Moordweekend

Vertaald door Waldemar Noë

SAGA Egmont

Moordweekend

Vertaald door Waldemar Noë

Originele titel *Guilty Wives*

Foto auteur © Stephanie Diani

Eerste druk april 2024

Copyright © 2024 James Patterson & David Ellis en SAGA Egmont

NUR 332

ISBN: 9788727174884 (POD paperback)

ISBN: 9788728349915 (e-book)

ISBN: 9788728350157 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Voor Judy Ellis – D.E.

PROLOOG

Juli 2011

Een

Ze zeggen dat ik hier zal sterven. Deze plek die me vreemd is, deze donkere, bedompte, ranzige kerker, waar iedereen me naar het leven staat en de meerderheid talen spreekt die ik niet versta, is mijn thuis voor de rest van mijn leven. Dat is wat ze me zeggen. Het wordt steeds moeilijker ze níet te geloven.

Er zijn hier binnen mensen die me dood willen, sommige uit vergelding, maar de meeste uit erkenningsdrang. Je wordt gegarandeerd een beroemdheid als je mij of een van mijn vriendinnen om zeep helpt, samen bekend als de Monte Carlo Mistresses. Dat was de bijnaam die in de internationale media was blijven hangen. Hij spreekt meer tot de verbeelding dan eerdere versies, zoals de Gang of Four, de Bern Beauties of de Desperate Housewives. En minder ijzingwekkend, voor mij in ieder geval, dan wat op de dag na het vonnis op de voorpagina van *Le Monde* prijkte: *Mamans Coupables*.

Schuldige moeders.

Ik wacht dus. Op een wonder. Op nieuw ontdekt bewijsmateriaal. Een bekentenis van de echte moordenaar. Een bereidwillig oor dat naar me luistert. Of om gewoon op een ochtend wakker te worden en tot de ontdekking te komen dat dit allemaal een droom was. Driehonderdachtenzestig ochtenden heb ik mijn ogen geopend in de hoop dat ik weer in Bern was, of nog beter, dat ik weer in Georgetown was om zo dadelijk Amerikaanse letterkunde te doceren aan katterige eerstejaarsstudenten.

En ik kijk. Ik neem elke hoek ruim en langzaam. Ik slaap zittend. Ik probeer elke routine die mijn gangen voorspelbaar maakt te vermijden; het zou me kwetsbaar maken. Als ze me hier binnen pakken, dan zullen ze daar hun best voor moeten doen.

Ik liep door de smalle gangen van de G-vleugel. Toen ik de blokletters op de deurruit naderde – INFIRMERIE – stopte ik en verzekerde me ervan dat mijn tenen zich achter de losgekomen rode tape op de vloer bevonden. Die diende als markering, een stopteken voordat men naar binnen kon.

‘Bonjour,’ zei ik tegen de bewaker in het hok aan de andere kant van de hydraulische deur, een vrouw die Cecile heette. Geen achternamen. Het was niemand van het gevangenispersoneel toegestaan om meer dan hun voornaam aan de gevangenen te onthullen, en die waren dan waarschijnlijk ook nog verzonnen. Het ging om anonimiteit buiten de muren: als de gedetineerden eenmaal vrij waren zouden ze de bewakers die hen slecht hadden behandeld niet op kunnen sporen.

‘Hoi, Abbie.’ Ze antwoordde me altijd in haar beste Engels, dat lang niet slecht was. Beter dan mijn Frans. Na een luide, echoënde zoem ging de deur sissend open.

De ziekenafdeling van de gevangenis had de afmetingen van een Amerikaans gymlokaal, maar dan slechts tweeënhalft meter hoog. Het was voornamelijk een open ruimte met vierentwintig bedden. Aan één kant bevond zich een lange kooi – de ‘ontvangstruimte’ – waar gedetineerden op hun beurt wachtten. Aan de andere kant, ook beveiligd, was een apotheek met medicijnen en medische hulpmiddelen. Achter deze ruimte bevond zich een zwaar beveiligde ruimte die vijf patiënten kon herbergen, gereserveerd voor besmettelijke ziekten, intensive care en dwangopnames.

Ik hield van de ziekenafdeling vanwege het felle licht, dat de anders zo sombere opsluiting wat leven inblies. Ik vond het ook fijn om mensen te helpen; het herinnerde me eraan dat ik nog steeds menselijk was, dat ik nog steeds een doel had. En ik hield ervan omdat ik hier niet op mijn hoede hoefde te zijn.

Aan alle andere dingen had ik een hekel. De geur, bijvoorbeeld, een smerige cocktail van lichaamsgeur, urine en sterk desinfecteermiddel die me altijd tegemoet sloeg als ik de ruimte betrad. En laten we wel wezen, niemand gaat naar de ziekenafdeling omdat hij zich zo goed voelt.

Ik probeer me goed te voelen. Ik doe echt mijn best.

Het was druk vandaag, alle bedden waren bezet. De enige dokter, twee verpleegsters en vier gedetineerde assistentes haastten zich van de ene patiënt naar de andere en legden symbolische pleisters op gapende wonden. Er had griep geheerst, en als er in het JRF één persoon griep kreeg, dan kreeg de hele vleugel het. Ze probeerden de zieken af te zonderen, maar dat was dweilen met de kraan open. Er was gewoon niet genoeg ruimte. JRF – L’institution de Justice et Réforme pour les Femmes – draaide met een overcapaciteit van 150 procent. Cellen die

waren ontworpen voor vier bevatten zeven personen, de overtalligen sliepen op matrassen op de vloer. Een gevangenis die gebouwd was voor twaalfhonderd gedetineerden huisvestte bijna tweeduizend personen. Ze stouwdens ons schouder aan schouder hier binnen en zeiden dat je je een hand voor je mond moest houden als je hoestte.

Ik zag Winnie aan de andere kant van de ruimte, ze wikkelde een verband om de voet van een Arabische vrouw. Winnie was verpleegstersassistente, net als ik. De gevangenisdirecteur had bevolen dat we geen contact met elkaar mochten hebben, dus we waren in verschillende vleugels geplaatst en liepen verschillende diensten op de ziekenafdeling.

Ik voelde een brok in mijn keel, zoals altijd wanneer ik haar hier zag. Winnie was mijn beste vriendin sinds mijn man en ik voor zijn baan bij de Amerikaanse ambassade naar het Zwitserse Bern waren verhuisd. We woonden vijf jaar naast elkaar, betreurden de lange dagen van onze diplomatenmannen en deelden onze geheimen met elkaar.

Nou, niet ál onze geheimen, zoals later bleek. Maar ik heb haar vergeven.

‘Hé,’ fluisterde ze met haar heerlijke Britse accent. Haar vingers raakten de mijne aan. ‘Ik heb gehoord wat er is gebeurd. Gaat het?’

‘Kan niet beter,’ zei ik. ‘En jij?’

Ze was niet in de stemming voor grappen. Winnie mocht er wezen – lang en goed gevormd, met grote stralende ogen, scherpe jukbenen en zacht inktzwart haar –, wat het des te erger maakte om de wallen onder die ogen te zien, haar ingezakte houding, de subtiele afbraak van haar geest. Het was meer dan een jaar dat we in JRF zaten, en vijf maanden sinds de veroordeling. Ze begon

in te storten, te knakken. Ze hadden het hier over het moment waarop dat gebeurde, als je alle hoop liet varen. *La reddition* noemden ze het. De overgave. Ik had het nog niet meegemaakt. En hoopte dat het nooit zou gebeuren.

‘Filmavond,’ fluisterde ze. ‘Ik zal een plaats voor je vrijhouden. Hou van je.’

‘Ik hou ook van jou. Rust een beetje uit.’ Onze vingers lieten elkaar los. Haar dienst zat erop.

Zo’n anderhalf uur later hoorde ik de commotie toen de hydraulische deur openzoemde. Ik stond met mijn rug naar de ingang toe. Ik was een verpleegster aan het helpen met het verbinden van een rijtjong op de ribbenkast van een gevangene toen een andere verpleegster ‘Urgence!’ riep.

Een spoedgeval. Daar hadden we er veel van. We hadden wekelijks een zelfmoord in JRF. Geweld en aan hygiëne gerelateerde ziekten namen toe bij de groeiende overbevolking. Het was onmogelijk om een dienst van zes uur te lopen zonder een keer het woord *urgence* te horen.

Toch draaide ik me om toen bewakers en een verpleegster een brancard met een gevangene naar binnen duwden.

‘O, god, nee.’ Ik liet de verbandgaasjes uit mijn handen vallen. Ik rende al voordat ik volledig tot het besef was gekomen. De schok bij het zien van zwart haar dat van de brancard hing. De blik van een van de verpleegsters, die van al het gedoe was teruggelopen en me aankeek om te zien of ik doorhad wie de nieuwe patiënt was. Iedereen wist tenslotte dat wij vieren een groep vormden.

‘Winnie,’ fluisterde ik.

Twee

‘Nee. Alsjeblieft, nee.’

Snel drong ik me tussen de andere gevangenen door, stuiterde langs hen heen als in een flipperkast en rende op Winnie af. De twee bewakers zagen me komen en kwamen in beweging om me tegen te houden terwijl de dokter en twee verpleegsters over Winnie heen stonden gebogen en koortsachtig aan het werk waren.

‘Laat me haar zien. Laat me... *permettez-moi...*’

Alles wat ik kon zien, tussen de twee bewakers die me in bedwang hielden, was de rug van een verpleegster en het levenloze lichaam van mijn beste vriendin. De dokter sprak snel – te snel om het te kunnen volgen – en een van de verpleegsters haastte zich om iets uit de apotheek te halen.

‘Wat is er gebeurd?’ riep ik vruchteloos uit. In mijn paniek viel ik weer terug in mijn eigen taal.

Ik probeerde nogmaals om langs de bewakers te komen. Ik wilde haar gewoon zien. Ik wilde dat ze mij zag. Maar een van de

bewakers gaf me een beuk op mijn borst en mijn benen werden pap. Ik viel hard op de vloer, mijn hoofd sloeg tegen de tegels. De bewakers lieten zich op me vallen en gebruikten de wet van de zwaartekracht om me naar beneden te drukken.

‘Alsjeblieft. *S’il vous plait,*’ wist ik uit te brengen. ‘Winnie..’

Tussen de twee bewakers door zag ik hoe de dokter, een man van middelbare leeftijd met lang grijs haar, zijn rug rechtte, een ontspannen houding aannam en zijn hoofd schudde tegen de verpleegster. Hij hing de stethoscoop om zijn nek en wendde zich tot de verpleegster die de medicijnen haalde. ‘*Marianne,*’ riep hij. ‘*Il n’est pas nécessaire.*’

‘Nee!’ jammerde ik.

Hij wierp een blik op de klok aan de muur. ‘*Le temps de morts... ah, il est quatorze heures quarante.*’

Tijd van overlijden, 14.40 uur.

‘Jij... Jij... hebt haar vermoord,’ zei ik. Het waren de laatste woorden die ik hoorde voordat alles zwart werd.

Drie

Duisternis, ook al was de ruimte goed verlicht. Kou, ook al was de ruimte zo klam dat mijn shirt aan mijn lichaam plakte en het zweet op mijn voorhoofd stond. Het bloed dat ik in mijn mond proefde, de verschroeiende pijn in mijn ribben, de blauwe plekken op mijn polsen van de handboeien die me vastgeklonken hielden aan de muur – het was allemaal echt. Ergens daar binnen, als ik af en toe bijkwam, had ik verzet geboden. Beetje voor beetje kwam het terug. Er was geschopt en geslagen. Ik heb geloof ik iemand in zijn arm gebeten. Maar het deed er niet toe. Het deed er allemaal niet meer toe.

Ik zag nu wat Winnie had gezien. *La reddition*. Overgave. Bied geen verzet, en het zal makkelijker zijn. La Reddition stak haar hand naar me uit, maar ik had hem nog niet geschud.

De tijd was verstreken. Mijn schatting, zo'n tien uur sinds mijn beste vriendin was overleden.

De deur van de cel ging open. Boulez, de directeur van JRF. Achterovergekamd zwart haar. Een smetteloos driedelig pak, een

perfect geknoopte stropdas. Hij zag eruit als de politicus die hij was. In Amerika zou Boulez een gemeenteraadslid geweest zijn dat een gooi naar het senatorschap deed. In Frankrijk wachtte een gevangenisdirecteur op de kans om gepromoveerd te worden naar het ministerie van Justitie.

‘Ik zal onze tijd niet verspillen aan vriendelijkheden,’ zei hij, wat me zeer gepast leek gezien het feit dat zijn werknemers zojuist mijn beste vriendin hadden vermoord en mij letterlijk in de boeien hadden geslāgen.

Ik overzag mijn cel; hij had ongeveer de afmetingen van mijn inloopkast in de States, voordat we verhuisden. Schimmel op de muren en het plafond. Donkere vlekken op de betonnen vloer, als olievlekken in een garage. Alleen waren deze vlekken niet het gevolg van een mechanisch, maar van een menselijk defect.

Dit was *le mitard*, de gevangenis in de gevangenis. Bij ons bekend als eenzame opsluiting.

Boulez vond het niet prettig hier. Hij hield er niet van dat zijn gemanicuurd handen vies werden. Hij had een reden om me te bezoeken, en hij kwam nu ter zake.

‘Vertel me welk geneesmiddel je hebt gebruikt,’ zei hij. ‘Het is een simpele kwestie van het inventariseren van de apotheek om te zien wat er ontbreekt. Het is makkelijker als je gewoon bekent.’ Hoewel hij een zwaar accent had was zijn Engels vlekkeloos. Veel van de ontwikkelde Fransen spraken vloeiend Engels.

Ik hoestte. Het bloed spatte op mijn bruine broek.

‘Ik vraag het niet nog een keer,’ zei hij.

‘Mooi, dan hoeft ik je niet nog een keer te negeren.’

In zijn concentratie knipperde hij met zijn ogen. Het duurde even voordat mijn antwoord bij hem binnenkwam. Toen grijnsde hij. ‘Of was het zelfmoord?’ vroeg hij. ‘Julie hadden allebei

toegang tot de apotheek. Of ze heeft zelfmoord gepleegd, of jij hebt haar vergiftigd. Wat was het, Abbie?’

Hij genoot duidelijk van deze woorden. We wisten allebei dat beide opties niet waar waren. Maar hij wilde hiermee zeggen dat een van de twee de officiële uitleg zou worden.

‘Winnie zou nooit zelfmoord plegen,’ zei ik. ‘Zeg nóóit dat ze dat heeft gedaan.’

‘Ah.’ Hij hief zijn kin. ‘Dan was het dus moord.’

Hij probeerde me op de kast te krijgen. Deze man zou altijd gevangenisdirecteur moeten blijven. Er was geen betere uitlaatklep voor sadisme.

‘Je geeft haar natuurlijk de schuld van deze vervelende situatie,’ zei hij.

Ik hoestte weer. Met hetzelfde resultaat. Ik had mijn handen niet vrij en veegde mijn kin af aan mijn schouder.

‘Ik zal niet vergeten wat er vandaag is gebeurd,’ zei ik. ‘Iemand zal hiervoor boeten.’

‘Ik heb een beter idee.’ Boulez liep naar me toe; dat durfde hij wel met mijn beperkingen. Hij stond op een meter afstand, net buiten het bereik van mijn benen voor het geval ik hem zou schoppen.

‘Beken de dubbele moord,’ zei hij. ‘En wat er met Winnie is gebeurd zal als zelfmoord worden beschouwd.’

Ja hoor. Geen van ons vieren had bekend bij het proces. Boulez wilde de held zijn die mij een bekentenis had ontfutseld, een vette kluif om de hongerige internationale media toe te werpen. En de Franse kiezers, wanneer het zover was.

‘En als ik dat niet doe?’ vroeg ik.

‘Wel, je hebt al twee moorden gepleegd. Een derde? We kunnen je niet langer gevangen houden dan je natuurlijke

levensduur, niet? Maar er zijn andere manieren om je te straffen, Abbie.' Hij liep terug naar de celdeur. 'Ik geef je vijfenveertig dagen om erover na te denken.'

'Volgens mij bedoel je dertig, Boulez.' Er was onlangs een Franse wet ingevoerd die het verblijf in *le mitard* tot periodes van dertig dagen beperkte. Maar iedereen in JRF wist dat deze restrictie omzeild kon worden.

'Zei ik vijfenveertig? Ach, ja.' Zijn mondhoeken krulden op. Hij klopte met zijn knokkels op de deur, die zoemend opensprong.

'Boulez,' zei ik. 'Je zult dit niet winnen. 'Op een dag zal ik vrijkomen.'

Zijn ogen vernauwden zich, waarna er een brede glimlach verscheen. 'Madame, je bent de beroemdste crimineel uit de Franse geschiedenis. Je zult hier nooit meer uit komen.'

En daarmee verdween Boulez. De verlichting, die buiten de cel werd bediend, ging uit en ik werd in de duisternis geworpen. Dertig dagen lang. Misschien wel vijfenveertig.

Misschien wel voor de rest van mijn leven.

En dat alles vanwege twee nachten in Monte Carlo.